

ชุดที่ 3 เล่มที่ 12

บุญแรงใจ

นิทานสารคดีที่ปลื้มใจคุณ!

ความนึกคิด
ในการที่จะประหยัด

เรื่องราวการทำความสะอาด

ลดการใช้สอย นำมาใช้อีก การรีไซเคิล

3

คนเดียวสร้างความแตกต่าง
เรื่องจริง

4

ความนึกคิดในการที่จะประหยัด

5

เคล็ดลับในการประหยัด

6

เรื่องราวที่เกาะเอโป

8

เรื่องราวการทำความสะดวก

10

ลดการใช้สอย นำมาใช้อีก
การรีไซเคิล

11

จากใจผู้ปกครอง
เริ่มต้นแต่เยาว์วัย

12

ข้อควรคิด
โลกของเรา

ฉบับ
ออกแบบ

ชุดที่ 3 เล่มที่ 12
ยูเอ็ม กราฟ

อีเมลล์
เว็บไซต์

family@thaifamily.org
www.thaifamily.org

Copyright © 2012 by Motivated
สงวนลิขสิทธิ์

โลกที่เราอยู่อาศัยนี้น่าทึ่งและงดงาม มนุษย์ได้รับมอบหมายให้จัดการดูแลแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ ไม่ใช่ให้เป็นเจ้าของ แต่ให้เป็นผู้ดูแล

เมื่อเรามองดูสิ่งสร้างสรรค์ของพระเจ้าทุกวันนี้ ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่แล้วโลกนี้ยังคงงดงาม และดำเนินไปตามที่พระองค์มุ่งหมายไว้ แต่มีหลายส่วนที่เสื่อมโทรมเป็นอย่างมาก ภัยธรรมชาติมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย แต่มนุษย์เราเองก็มีส่วนเช่นกัน ระบบนิเวศต่างๆ ในโลกกำลังล้มเหลว พืชพันธุ์และสัตว์ก็เริ่มสูญพันธุ์ ทรัพยากรกำลังร่อยหรอ ส่วนใหญ่แล้วเป็นเพราะมนุษย์ ไม่ได้ดูแลรักษา ตามที่ได้รับมอบหมายไว้วางใจ

เราได้รับผลที่ตามมาจากความปล่อยปละละเลยมลพิษในอากาศและน้ำได้ลดคุณภาพชีวิตของผู้คนนับล้าน การตัดไม้ทำลายป่าเป็นเหตุให้เกิดทะเลทรายแห่งใหม่ การใช้ทรัพยากรน้ำและดินอย่างไม่ถูกต้อง ทำให้เกิดภาวะขาดแคลนอาหารอย่างรุนแรง เป็นเหตุให้ผู้คนนับล้านต้องอพยพ บางแห่งก็ก่อให้เกิดสงคราม มหาสมุทร ทะเลสาบ และแม่น้ำตามเขตต่างๆ กำลังกลายเป็นเขตมรณะ ไร้สิ่งมีชีวิต ปัญหาทั้งหมดนี้มีแนวโน้มที่จะเลวร้ายลง ขณะที่ประชากรของโลกทวีจำนวนขึ้น

แน่นอนว่าผลกระทบที่มนุษย์มีต่อสิ่งแวดล้อมไม่ได้เป็นพิษเป็นภัยทั้งหมด ยังมีข้อโต้แย้งต่างๆ ว่าปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เราเผชิญอยู่ร้ายแรงแค่ไหน และทางแก้ที่ดีที่สุดคืออะไร อย่างไรก็ตาม ความจริงมีอยู่ว่า โลกซึ่งเป็นบ้านของเราทุกคนตกอยู่ในอันตราย เราทุกคนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการกอบกู้ไว้ หากเราร่วมมือกัน เราก็จะทำได้ดีขึ้น และทำได้ดีกว่านี้อีกมากเลย

คณะผู้จัดทำ *กุญแจใจ*

คนเดียวสร้างความแตกต่าง

เรื่องจริง

โดย คริส ฮันท์ ปรับเปลี่ยน

การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมกลายเป็นความวิตกกังวลข้อสำคัญของเกือบทุกประเทศ การโต้แย้งกันถึงวิธีแก้ไขสถานการณ์ให้ดีที่สุด ก็มีอยู่เสมออย่างไม่น่าเชื่อ บ่อยครั้งเกิดการทะเลาะเบาะแว้ง เรื่องนี้สลับซับซ้อนมาก จนเราทำอะไรไม่ถูก พวกเราส่วนใหญ่หันไปพึ่งนักวิชาการ และผู้ที่มีความรอบรู้ และปัจจัยในการหาทางแก้มากกว่า

ส่วน อับดุล คาริม ไม่ค่อยทำใคร หากคุณสามารถไปเยี่ยมบ้านของเขา คุณจะเห็นป่าไม้อุดมสมบูรณ์ พรั่งพร้อมด้วยสัตว์ป่านานาชนิด แม้ว่าจะอยู่ในเขตที่ขาดน้ำบ่อยๆ ทว่าที่ดินของเขาและหมู่บ้านใกล้เคียง ไม่มีปัญหาเรื่องนี้เลย แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้นเสมอมา ยี่สิบห้าปีที่แล้ว พื้นที่แห่งนี้เป็นเนินเขาแห้งแล้งและรกร้าง ไร่สิ่งมีชีวิต

แปลกมากที่ อับดุล คาริม เกิดความสนใจกับพื้นที่แห่งนี้ เมื่อไปเยี่ยมเยียนครอบครัวของภรรยา ซึ่งอยู่ในละแวกนั้น “ผมไปเดินเล่นแถวๆ นั้น เห็นแต่เนินเขาที่แห้งแล้งและรกร้าง” เขาเล่าให้ฟัง “ผมเห็นแล้วสลดใจ อย่างไรก็ตาม ผมรู้สึกถึงแรงดลใจ ตอนนั้นเองผมตระหนักว่า

ผมเคยฝันถึง [ที่แห่งนี้] บ่อยๆ ถึงแม้ว่าจะแค่ชั่วขณะ”

จากแรงกระตุ้นที่เกิดขึ้นทันใดนั้น เขาซื้อที่ดินไว้ห้าเอเคอร์ เป็นที่ระหว่างโหนดหิน เขาปลูกต้นอ่อนของพันธุ์ไม้พื้นเมือง บ่อน้ำที่นั่นให้น้ำครึ่งละแทบไม่ถึงหนึ่งถัง อับดุล คาริม จึงต้องใช้มอเตอร์ไซค์ขนน้ำจากแหล่งอื่นที่ห่างออกไปหนึ่งกิโลเมตร ตลอดฤดูร้อนสามปีติดกัน ในช่วงเวลานั้นเขาซื้อที่ดินติดกันจากเพื่อนบ้าน ซึ่งยินดีแลกเปลี่ยนที่ดินรกร้างเป็นเงินสด

ปีที่สี่ ความเพียรพยายามของ อับดุล คาริม ส่งผลคุ้มค่า พืชพันธุ์ที่ปลูกไว้ ถึงแม้จะไม่มาก ก็ช่วยกักเก็บน้ำฝนไว้ได้มากขึ้น ระดับน้ำในบ่อน้ำสูงขึ้น ซึ่งช่วยให้เขาสามารถปลูกต้นไม้เพิ่มเติม และดูแลพื้นที่ส่วนอื่นๆ ซึ่งตอนนั้นว่างถึง 32 เอเคอร์แล้ว ความเปลี่ยนแปลงค่อยๆ เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ ขณะที่ต้นอ่อนเติบโต นกก็พากันมาทำรังอยู่อาศัย และแพะพันธุ์พืชธรรมชาติกำลังฟื้นฟู ปีแล้วปีเล่า มีพืชพันธุ์เพิ่มขึ้น มีสัตว์ป่ามาอาศัยอยู่มากขึ้น ระดับน้ำสูงขึ้นเรื่อยๆ ยังผลให้บ่อน้ำอื่นๆ ที่อยู่ใกล้มี 10 กิโลเมตร จากที่ดินของคาริม มีน้ำเพิ่มขึ้นเช่นกัน ด้วยแหล่งปัจจัยเล็กน้อย อับดุล คาริม ได้เปลี่ยนโลกสวนของเขา วันแล้ววันเล่า ทีละอย่างก้าว ด้วยความอดทน

ความนึกคิด ในการที่จะประหยัด

โดย โอลิเวีย บอเออร์ ปรับเปลี่ยน

ปณะที่เติบโตขึ้นมา พ่อแม่สอนฉันให้
ประหยัด ไม่กินทิ้งกินขว้าง และการหาวิธีนำ
สิ่งของมาดัดแปลงใช้ใหม่ เมื่อใช้งานตามสภาพ
เดิมไม่ได้แล้ว ครอบครัวเราไม่มีเงินมากนัก
ดังนั้นการดูแลสิ่งของที่มีอยู่แล้ว เป็นทางเลือก
ที่สมเหตุสมผล และทำได้จริง แต่ฉันไม่เคย
ตระหนักเลยว่านิสัยเหล่านี้ เทียบเท่ากับการ
อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

เมื่อฉันเป็นวัยรุ่น ส่วนใหญ่แล้วฉันชอบ
อ่านหนังสือพิมพ์ ฉันจึงรับรู้ถึงสถานะของสิ่ง
แวดล้อมอยู่บ้าง แต่มักจะเป็นข่าวเกี่ยวกับ
นักกรณรงค์ที่ทำอะไรสุดโต่ง เพื่อดึงดูดความ
สนใจต่อวัตถุประสงค์ของเขา ยังผลให้ฉันคิด
ว่าการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจัดอยู่ประเภทเดียวกับ
กับการทำอะไรแหวกแนวมากกว่า และคำว่า
“นักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม” ก็เหมือนพวกที่ทำ
กิจกรรมแปลกๆ แบบศาลเตี้ย ตอนนั้นฉันได้อ่าน
และศึกษาเพิ่มเติม ฉันตระหนักว่าการที่ฉัน
เหมารวม ตามประสาวัยรุ่น เป็นความคิดที่ผิด
สำหรับฉันแล้ว ความคิดที่จะประหยัดมี
องค์ประกอบดังต่อไปนี้

การรับทราบ: การอ่านและศึกษาเพื่อ
รับรู้ถึงความห่วงใยและทางแก้ไข ในเรื่อง
สิ่งแวดล้อม รวมทั้งระบบนิเวศในเขตที่ฉัน
อาศัยอยู่ ความรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ที่ฉันซื้อ

เป็นสิ่งที่ค้นหาได้ง่ายขึ้นในปัจจุบัน ฉันจึงเลือก
ใช้ผลิตภัณฑ์อินทรีย์ที่ย่อยสลายได้

ความรู้สึกขอบคุณ: พลิกเวลาขึ้นชมโลก
แสนวิเศษที่ฉันอยู่อาศัย อัศจรรย์ใจกับความ
สลับซับซ้อนของทุกสิ่ง ความรู้สึกขอบคุณและ
ความสำนึก ต้องควบคู่กันไป

ความเคารพนับถือ: ฉันเชื่อว่าส่วนหนึ่ง
ในการเคารพนับถือพระเจ้า ก็คือ การเคารพ
นับถือสิ่งสร้างสรรค์ทั้งปวงของพระองค์ เมื่อ
นึกคิดเช่นนั้น ฉันรู้สึกมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อ
ประชากรกว่าเจ็ดพันล้านคนที่มีชีวิตอยู่ทุกวันนี้
รวมทั้งผู้คนอีกหลายรุ่นที่จะตามมา ฉันไม่ยอม
ทำลายทรัพยากรธรรมชาติที่ทดแทนไม่ได้ หรือ
ว่าใช้สอยมากเกินไปจนความจำเป็น

ฉันอยากเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และ
ปัญหาสิ่งแวดล้อมให้มากขึ้น ฉันอยากประพฤติ
ปฏิบัติโดยสำนึกถึงสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในวิถี
ชีวิตของฉัน ยิ่งกว่าการประหยัดน้ำไฟและ
ทรัพยากรอื่นๆ และยิ่งกว่าการพยายามไม่
ทำให้โลกเป็นมลพิษ ฉันอยากหาทางใช้ชีวิตที่
เรียบง่าย เพราะฉันเชื่อว่าฉันจะช่วยประหยัด
ได้มากยิ่งขึ้น

ฉันไม่อาจทำตามข้อควรปฏิบัติที่เป็นมิตรต่อ
สิ่งแวดล้อมทุกอย่าง แต่ฉันจะทำเท่าที่ทำได้ ☺

บ่อยครั้งปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมสลับซับซ้อนจนทำอะไรไม่ถูก โดยมีแรงผลักดันที่สูงมาก ทางด้านสังคมและระบบนิเวศ บางครั้งดูเหมือนว่าเราดิ้นรนอย่างหมดหนทาง เมื่อเราพยายามสร้างการเปลี่ยนแปลงในแง่บวก

ปัญหาสิ่งแวดล้อมหลายอย่างที่เราต้องหันมาใส่ใจนั้นท่วมท้น แต่การหมกมุ่นกับความหายนะและสภาพที่น่าหดหู่ใจ ก็จะทำให้เราหมดประโยชน์

ด้วยเหตุผลนี้เอง จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะได้ยินได้ฟังเรื่องความสำเร็จ บทเรียนจากเรื่องดังกล่าวอาจช่วยเปลี่ยนความนึกคิดเรื่องการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม

เคล็ดลับในการประหยัด

โดย เจริลด์ จี มาร์เทน และ แคเธอรีน อี แม็ตธิวส์
เว็บรีพรินท์ ปรับเปลี่ยน

นอกจากนี้ยังกระตุ้นให้เราเรียนรู้ถึงแง่คิดที่สำคัญในการประหยัด และตั้งใจให้เราลงมือดำเนินการ

ในเรื่องราวความสำเร็จแต่ละกรณี ตามปกติมักจะมีส่วนตอนที่เป็นวิธีผ่อนแรง ซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จ แนวคิดเรื่องวิธีผ่อนแรง คือสิ่งเล็กน้อยที่สร้างความแตกต่างใหญ่หลวง นี่น่าตื่นเต้นมาก

เราจะเรียกวิธีผ่อนแรงในเรื่องความสำเร็จนี้ว่าเคล็ดลับในการประหยัด โดยผันแปรความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม ไปสู่แนวทางการฟื้นฟูและการบำรุงรักษา

“เมื่อมีคนถามว่าผมมีมุมมองต่ออนาคตในเชิงบวกหรือลบ ผมมักจะตอบว่า หากคุณพิจารณาวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับโลก และไม่มีมุมมองในแง่ลบ คุณก็ไม่เข้าใจข้อมูลจริงๆ แต่ถ้าคุณพบผู้คนที่พยายามฟื้นฟูสภาพโลก และชีวิตของคนยากไร้ โดยที่ไม่มีมุมมองในแง่บวก คุณก็ไม่มีหัวใจจริงๆ”

— พล ออเกน [ผู้ประพันธ์หนังสือเรื่อง Blessed Unrest: How the Largest Movement in the World Came into Being and Why No One Saw It Coming ปี ค.ศ. 2007 สำนักพิมพ์ Viking]

เรื่องราวที่เกาะเอโบ

ตัวอย่างชั้นยอดเรื่องความสำเร็จด้าน
สิ่งแวดล้อม เกิดขึ้นที่เกาะเอโบ ซึ่งเป็น
หมู่บ้านชาวประมงเล็กๆ ในฟิลิปปินส์ เป็น
แดนสุภาพดีในเขตร้อน ประกอบด้วยแนว
ปะการังและหาดทราย การประมงตามชายฝั่ง
แนวปะการังที่ฟิลิปปินส์ เป็นการประมงใหญ่
ที่สุดในโลกแห่งหนึ่ง ทว่าประสบปัญหาที่
ร้ายแรงเช่นกัน

หมู่บ้านชาวประมงหลายแห่งกำลังจะหมด
ไป เพราะชาวประมงจับปลาทั้งวันได้แค่ไม่กี่ตัว
เกาะเอโบจนจะประสบชะตากรรมเดียวกัน
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ชาวประมงหาทาง
กอบกู้อาชีพ และวิถีชีวิตที่เขาชื่นชมไว้ได้

ปัญหาเริ่มต้นเมื่อปี ค.ศ. 1950 เพราะวิธี
การประมงที่บ่อนทำลายทรัพยากร เช่น การ
ใช้ระเบิด สารพิษไซยาไนด์ ซึ่งเป็นกลวิธีที่มี
ประสิทธิภาพมากในการจับปลา ทว่าไม่ยั่งยืน
เลย การประมงลดระดับลงมาเป็นวงจร
เลวร้ายที่บ่อนทำลายสิ่งมีชีวิตซึ่งอาศัยอยู่ตาม
ปะการัง จำนวนปลาลดลง และจำเป็นต้องใช้
วิธีที่บ่อนทำลายมากขึ้นอีก เพื่อจับปลาให้ได้
ชาวประมงที่เกาะเอโบก็เหมือนกับชาวประมง
อื่นๆ ซึ่งต้องเดินทางจากหมู่บ้านไกลออกไปอีก

เพื่อหาเลี้ยงชีพ เขาต้องทำงานนานขึ้น เพื่อ
หาแหล่งที่ยังมีปลาเหลือมากพอ โดยใช้วิธีที่
อันตรายเพื่อจับปลาให้ได้มากที่สุด และไม่ใส่ใจ
กับสภาวะการประมงในอนาคต ยังผลให้ฝ่าย
ปกครองประเทศออกกฎหมายห้ามการประมง
ที่บ่อนทำลาย ทว่าไม่สามารถนำกฎหมายมา
บังคับใช้

ดูเหมือนว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะหนีพ้นสภาพ
เสื่อมโทรมดังกล่าว ทว่าในปี ค.ศ. 1980
แอนเกล อัลคาลา นักวิทยาศาสตร์ทางทะเล
ที่มหาวิทยาลัยซิลลิแมน ซึ่งอยู่ไม่ไกล เริ่มการ
เจรจากับชาวประมงบนเกาะเอโบ เพื่อช่วยให้
เขาเลิกวิถีทางเก่าๆ เขาถกกันถึงสิ่งที่เกิดขึ้น
กับระบบนิเวศของแนวปะการังซึ่งอยู่รอบเกาะ
ยาวออกไปจากแนวฝั่งประมาณ 500 เมตร
ว่าจะทำอะไรเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว
อัลคาลาพาชาวประมงบางคนไปยังเกาะที่ไม่มี
คนอาศัยอยู่ ที่ซึ่งเขาได้สงวนแนวปะการังช่วง
หนึ่งจากการประมงมาหลายปีแล้ว จำนวน
ปลาในเขตสงวนน่าประทับใจ และปลาในเขต
นั้นแพร่พันธุ์ให้ปลารอบๆ เกาะมีจำนวนเพิ่ม
ขึ้นด้วย

ในปี ค.ศ. 1982 ชาวเกาะเอโบตัดสินใจ

ทดลองคล้ายๆ กัน เขาจัดพื้นที่ฝั่งทะเล 450 ไมล์ของเกาะ ซึ่งเป็นพื้นที่ 10% ของเขต ประมงรอบเกาะ ให้เป็นบริเวณห้ามจับปลา และเขตสงวน ซึ่งดำเนินการได้ง่าย โดยใช้ คนเฝ้าดูแลหาในเขตสงวนเพียงคนเดียว ซึ่ง ครอบครัวยุคใหม่ที่อาศัยอยู่บนเกาะผลัดกันดูแล

ทุกคนต่างไม่แน่ใจว่าแผนการนี้จะได้ผล อย่างไรก็ตาม สามปีต่อมาเขตสงวนเต็มไปด้วย ปลา การประมงใกล้เขตสงวนดีกว่าเดิมอย่าง เห็นได้ชัด ข้อสำคัญที่สุด ชาวประมงมีแรง ตลใจอย่างมาก เขาตัดสินใจทำบางสิ่งกับเขต ประมงส่วนที่เหลือของเกาะ เขาออกกฎสอง ข้อ ซึ่ง “ยามชายฝั่ง” ที่เป็นอาสาสมัครจาก ครอบครัวยุคใหม่มาใช้เป็นข้อบังคับ

1. เฉพาะผู้ที่อาศัยบนเกาะเอโปเท่านั้นที่ จับปลารอบเกาะได้

2. ห้ามใช้วิธีจับปลาที่บ่อนทำลาย

ตอนนั้นไม่มีหมู่บ้านชาวประมงใด เคยมี อำนาจหน้าที่ตั้งกฎเช่นนั้นมาก่อน ทว่าด้วยความช่วยเหลือจากองค์กรไม่หวังผลกำไรใน ท้องถิ่น สภาประจำหมู่บ้านเกาะเอโปเจรจาขอ อนุญาตจากเจ้าหน้าที่รัฐระดับสูง เพื่อออกกฎ สองข้อนั้น และนำมาบังคับใช้ การประมงดีขึ้น

อย่างรวดเร็ว ถึงแม้ว่าต้องอาศัย 10 ปี กว่า ปลาพันธุ์ใหญ่จะฟื้นคืนจำนวนเต็มที่ ตอนนี้อย่างประมงที่เกาะเอโปจับปลารอบเกาะ เป็นส่วนใหญ่ และใช้เวลาไม่นานในแต่ละ วัน เขาก็ได้ปลาเท่าที่จำเป็น เขาแก้ปัญหาได้ สำเร็จ!

การฟื้นฟูระบบนิเวศแนวปะการังของเกาะ เอโป ส่งผลพลอยได้ด้วยการเพิ่มทุนการยังชีพ การท่องเที่ยวชมแนวปะการังยังช่วยเพิ่มรายได้ และเสริมสร้างแรงจูงใจให้อนุรักษ์ระบบนิเวศ ทางทะเลไว้ โรงเรียนประถมบนเกาะได้เพิ่ม วิชาระบบนิเวศทางทะเลไว้ในหลักสูตร ชาว เกาะใช้รายได้จากการท่องเที่ยวบางส่วนเพื่อ เป็นทุนการศึกษาสำหรับเด็กหลายคน เพื่อเข้า เรียนโรงเรียนมัธยมและมหาวิทยาลัยบนฝั่ง แผ่นดินใหญ่บริเวณใกล้เคียง ขณะนี้นักศึกษา จากเกาะเอโปบางคนเรียนที่มหาวิทยาลัย และ ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการระบบนิเวศ

นอกจากนี้ยังมีชาวประมงจากหมู่บ้านอื่นมา เยี่ยมเยือนเกาะเอโป เพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น ตอนนี้อย่างหมู่บ้าน 700 แห่งในฟิลิปปินส์ มีเขต สงวนทางทะเล 🍊

เรื่องราวการทำความสะอาด

เว็บไซต์ www.cleanup.org.au

เมื่อ ปี ค.ศ. 1989 “ชายชาวออสเตรเลียคนหนึ่ง” มีแนวคิดง่ายๆ เพื่อสร้างความแตกต่างในถิ่นที่เขาอาศัยอยู่ คืออ่าวซิดนีย์ ปัจจุบันแนวคิดง่ายๆ ดังกล่าวกลายเป็นกิจกรรมสิ่งแวดล้อมของชุมชนที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ คือ วันทำความสะอาดออสเตรเลีย

แทบไม่น่าเชื่อว่าการรณรงค์นี้เริ่มต้นจากแรงบันดาลใจของชายคนเดียว เขาเป็นนักต่อเรือชาวออสเตรเลีย ชื่อ เอียน เคียร์แนน ซึ่งอาศัยอยู่ในเรือยอชท์ตามลำพัง

ในฐานะนักเดินเรือด้วย เอียนใฝ่ฝันเสมอที่จะเดินเรือรอบโลก

เมื่อปี ค.ศ. 1987 ความฝันของเขากลายเป็นจริง เมื่อเขาชนะการแข่งขันเรือยอชท์เดี่ยวรอบโลกของ BOC

เขาเดินเรือฝ่ามหาสมุทรต่างๆ ของโลก ในเรือยอชท์ของเขาชื่อ “Spirit of Sydney” เขาตกใจและเอือมระอา กับมลพิษและขยะที่ต้องฝ่าไปตลอดทาง ในท้องทะเลเช่น ทะเลซาร์กัสโซ่ แถบ

คาริเบียน

หลังจากรอคอยมาหลายปีที่จะได้เห็นสาหร่ายไกลเดินวิดส์ซึ่งเป็นตำนานของซาร์กัสโซ่ เอียนคาดหวังด้วยความตื่นเต้น ทว่าเขาต้องหัวเสียและผิดหวัง เมื่อพบว่ามีมลพิษและขยะเต็มไปหมด สภาพมหาสมุทรของโลกที่เป็นมลพิษดลใจให้เอียนลงมือดำเนินการ

เมื่อกลับมาถึงซิดนีย์ เอียนจัดกิจกรรมในชุมชนด้วยการสนับสนุนจากกลุ่มคณะกรรมการที่เป็นเพื่อนๆ รวมไปถึง คิม แม็คเคย์ เอโอ ซึ่งเป็นผู้ร่วมก่อตั้งคณะจัดกิจกรรมทำความสะอาดอ่าวซิดนีย์

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น มีบันทึกรายละเอียดไว้แล้ว

วันทำความสะอาดอ่าวซิดนีย์ เมื่อปี ค.ศ. 1989 ได้รับการตอบรับจากสาธารณชนอย่างล้นหลาม โดยมีชาวซิดนีย์กว่า 40,000 คน สละเวลาและแรงงานเพื่อช่วยกันทำความสะอาด มีการขนซากขยะ ได้แก่ ตัวถังรถเก่า พลาสติก

นานาชาติ ขวดแก้ว ก้นบุหรี จากท้องทะเล
จำนวนเป็นตัน

แนวคิดเรื่องวันทำความสะอาดจุดขนวนความ
กระตือรือร้นและความปรารถนาในชุมชน ที่จะมี
ส่วนร่วมและสร้างความแตกต่างต่อสิ่งแวดล้อมใน
ท้องถิ่น

ในปีต่อมา จากกิจกรรมดังกล่าวได้ขยายไปสู่
การจัดวันทำความสะอาดออสเตรเลีย เอียนกับ
คณะกรรมการของเขาเชื่อว่า ถ้าสามารถลดผู้คน
เมืองหลวงให้ลงมือดำเนินการ เมื่อนั้นก็ลดใจคน
ทั้งประเทศได้

มีคนอาสาเกือบ 300,000 คน ในวันทำความสะอาด
สะอาดออสเตรเลียครั้งแรก เมื่อปี ค.ศ. 1990
และเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ นับตั้งแต่นั้นมา

ในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา ชาวออสเตรเลียได้อุทิศ
เวลากว่า 24 ล้านชั่วโมง เพื่อสิ่งแวดล้อม ใน
วันทำความสะอาดออสเตรเลีย และกำจัดขยะ
จำนวนกว่า 200,000 ตัน

ก้าวต่อไปสำหรับเอียนและคิม ก็คือ การสาน
ต่อแนวคิดวันทำความสะอาดออสเตรเลียไปสู่ทั่วโลก

หลังจากได้รับการสนับสนุนจากโครงการสิ่งแวดล้อม
แห่งสหประชาชาติ (UNEP) กิจกรรม
วันทำความสะอาดโลกก็ได้เริ่มขึ้น เมื่อปี ค.ศ.
1993

ในปีแรก กิจกรรมวันทำความสะอาดโลก มีคน
ประมาณ 30 ล้านคน ใน 80 ประเทศ เข้าร่วม
กิจกรรม

การรณรงค์เพื่อโลกสะอาด (คนจำนวนกว่า
35 ล้านคน จาก 120 ประเทศ เข้าร่วมกิจกรรม
เป็นประจำทุกปี) แสดงให้เห็นว่าแนวคิดที่เรียบง่าย
ของชาวออสเตรเลียผู้นี้ ใจคนทั่วโลก ผู้คน
และชุมชนทั่วโลกมีความห่วงใยต่อสถานะของสิ่งแวดล้อม

การทำความสะอาดโลกสะท้อนให้เห็นว่าผู้คน
ทั่วพิภพเต็มใจลงมือทำอะไรบางอย่าง เพื่อช่วย
ปกป้องและดูแลเอาใจใส่สิ่งแวดล้อม

นับตั้งแต่นั้นมา วันทำความสะอาดออสเตรเลีย
ได้วิวัฒนาการเป็นองค์กร ซึ่งร่วมงานกับชุมชน
ภาครัฐ และฝ่ายธุรกิจ เพื่อหาทางแก้ไขแนว
ปฏิบัติ ในการช่วยให้เราประังซัพได้มากขึ้นทุก
วันในแต่ละปี

นำมาใช้อีก ลดการใช้สอย

โดย แอบี้ เอฟ เมย์

การหาวิธีลดการบริโภค การนำมาใช้อีก และการรีไซเคิล เป็นการปฏิบัติที่ทุกคนทำได้ เพื่อดูแลเอาใจใส่สิ่งแวดล้อม ต่อไปนี้เป็นโบนัสเพิ่มเติม คือมาตรการง่ายๆ ซึ่งบ่อยครั้งจะช่วยลดค่าใช้จ่ายในบ้านได้

ลดจำนวนของเสีย

การลดจำนวนของเสียเริ่มต้นตอนที่คุณซื้อของ ถ้าคุณทิ้งอาหารเสียหรืออาหารที่หมดอายุบ่อย คุณก็ซื้อของมากเกินไป อาหารที่คุณทำเองก็เช่นกัน ถ้าคุณมักจะทิ้งอาหารเหลือ ก็ควรทำอาหารน้อยลง

หลีกเลี่ยงการซื้อของที่ว่าคุณคาดว่าจะมีโอกาสใช้ไม่กี่ครั้ง ควรเช่าหรือขอยืม เมื่อทำได้

สิ่งทีนำมาใช้ได้อีก เช่น ถ่านชาร์จ มักจะมีราคาแพงกว่าถ่านที่ใช้ครั้งเดียว แต่จะช่วยลดของเสีย และประหยัดเงินในระยะยาว

นำของใช้ประจำวันมาใช้อีก

ด้วยจินตนาการเล็กน้อย สิ่งของธรรมดาหลายอย่างก็นำมาใช้งานอื่นได้อีก เช่น ของจดหมาย นำมาใช้เก็บใบเสร็จ หรือเป็นกระดาษหัดกรรปอง กรรปุก และกล่อง เหมาะสำหรับใช้เก็บของ เสื้อผ้าและผ้าปูที่นอนเก่าๆ นำมาตัด

เป็นเศษผ้าทำความสะอาด วัสดุสำหรับงานศิลปะ หาได้จากของเก่าหรือของแตกหัก นำขนมปังเก่าไปทอดหรือทำขนมพุดดิ้ง และเอาผลไม้ที่ซำๆ มาทำซอสหรือแยม

รีไซเคิล

ฝ่ายปกครองประเทศและท้องถิ่น ต่างก็เริ่มสนับสนุนหรือเรียกร้องให้มีการรีไซเคิล ด้วยเหตุผลที่ดี การรีไซเคิลช่วยประหยัดทรัพยากรและพลังงาน ลดขยะมูลฝอย ขอให้สอบถามว่าสถานที่รีไซเคิลในท้องถิ่นอยู่ที่ไหน และสอบถามแนวทางการใช้

พยายามซื้อผลิตภัณฑ์ที่ห่อหุ้มหรือทำด้วยวัสดุรีไซเคิล

หลีกเลี่ยงการซื้อผลิตภัณฑ์ที่ไม่สามารถนำไปรีไซเคิล โดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม เช่น น้ำยา

หาความสะอาดบ้านบางอย่าง
ที่มีสารพิษ

นำของเสียชีวภาพไปทำปุ๋ย
หมัก

เริ่มต้นหรือเข้าร่วมโครงการ
รีไซเคิล เรียนรู้จากผู้อื่น และ
แบ่งปันสิ่งที่ได้เรียนรู้มา

คุณอาจไม่ต้องใช้บางสิ่งอีก
ต่อไป แต่อาจมีใครที่จำเป็นต้องใช้
ต้องใช้ มอบลิ่งที่คุณไม่ต้องใช้
ให้แก่ครอบครัวหรือเพื่อน หรือ
นำไปบริจาค คุณอาจขายทาง
อินเทอร์เน็ต หรือที่ตลาดนัด

สินค้ามือสองก็ได้

เข้าร่วมเครือข่ายรีไซเคิล
เช่น Freecycle Network™
(www.freecycle.org) เป็น
กลุ่มทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งไม่
หวังผลกำไร มีสมาชิกกว่าแปด
ล้านคน ในจำนวนกว่า 85
ประเทศทั่วโลก โดยที่สมาชิก
เสนอสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องใช้
แล้ว หรือแลกเปลี่ยนกัน คาด
ว่าลดของเสียที่เป็นขยะมูลฝอย
กว่า 500 ตันต่อวัน จากการ
แบ่งปันในเครือข่ายนี้แห่งเดียว

เราไม่ควรทิ้งถังสิ่งของ
ที่ไม่ใช้ หากเป็นประโยชน์
ต่อเพื่อนบ้าน เรานำข้าว
ของมาใช้เป็นเครื่องมือ
ที่เกิดประโยชน์ได้ โดย
การนำมาใช้อย่างถูกต้อง
– กลีเมนท์แห่งอเล็ก
ซานเดรีย (150-215
ปีก่อน ค.ศ.)

จากใจ
ผู้ปกครอง

เริ่มต้นแต่เยาว์วัย

โดย อารีอันนา แอนเดอร์สัน

แอนโทนี่ลูกชายคนฉลาด
ของฉัน เป็นเด็กวัยสาม
ขวบที่ร่าเริง เขาไม่อยู่นิ่ง และ
ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ คำวันหนึ่ง
แอนโทนี่หยุดชะงัก ขณะทาน
อาหารเย็น เขามองดูฉันอย่าง
ครุ่นคิด และพูดทำนองที่ว่า
สัตว์บางชนิดตกอยู่ในอันตราย
เพราะไม่มีอาหารเพียงพอหรือ
ไม่มีที่อยู่อาศัย ฉันใคร่รู้ว่าเขา
เข้าใจจริงๆ หรือเปล่าว่ากำลัง
พูดอะไรอยู่ ฉันจึงถามเขาว่า
ทำไมสัตว์จึงไม่มีที่อยู่อาศัย
เขาอธิบายว่าเป็นเพราะมนุษย์
สร้างบ้านเรือนและถนนหนทาง

จึงต้องตัดไม้จากป่า และทำให้
สัตว์บางชนิดเช่นหมีโคอาล่า
ไม่มีที่ไป แน่แน่นอนว่าสิ่งที่เขาพูด
มีข้อผิดพลาดอยู่บ้าง แต่ฉัน
เห็นว่าเขาเข้าใจประเด็นโดย
ทั่วไป และเป็นห่วงสัตว์ซึ่งไร้
ที่อาศัยจริงๆ

จากการพูดคุยกับลูกชายเกี่ยวกับ
หัวข้อเหล่านี้ ฉันตระหนัก
ว่าง่ายมากที่จะชักจูงเด็กเมื่อ
ยังเล็ก ดังนั้นจึงสำคัญอย่าง
ยิ่งที่จะสอนเขาให้ตัดสินใจด้วย
ปัญญา และมีความรับผิดชอบ
เด็กกระตือรือร้นกับการทำส่วน
ของเขา เพื่อช่วยปรับปรุงโลก
ในสวนที่เขาอยู่ เราจึงปลูกฝัง
ให้เด็กรักและเคารพสิ่งแวดล้อม
ได้ตั้งแต่เยาว์วัย

ตอนนี้แอนโทนี่กระตือรือร้นกับ
การแยกขยะไปรีไซเคิล โดย
เก็บไว้ตามประเภท เขาช่วย
รดน้ำต้นไม้ และดูแลสวน เขา
รู้ว่าการเดิน แทนที่จะนั่ง
รถยนต์ ถ้าหากสะดวก จะช่วย
ประหยัดเงิน และลดมลพิษ
เขาจดจำได้ดีกว่าฉัน ว่าควร
จะปิดไฟก่อนออกจากห้อง
ถึงแม้ว่าจะต้องใช้เวลาในตอน
แรกๆ เพื่ออธิบายแ่งคิดให้เด็ก
เข้าใจ โดยที่เขาไม่วิตกกังวล
หรือหวัหเสีย แต่ก็คุ้มค่าจริงๆ
ฉันดีใจที่เห็นลูกน้อยเอาใจใส่
และเพียรพยายามดูแลโลกรอบ
ข้าง แทนที่จะใช้สอยอย่าง
สิ้นเปลือง หรือไม่ใส่ใจ

โลกของเรา

ข้อควรคิด

โลกนี้ไม่ใช่มิตรดกตกทอดจากบรรพบุรุษ ทว่า
เรากำลังขอฮีมลูกหลานมาใช้
— ภาซิดพื้นเมืองอเมริกัน

เราใช้ผืนดินในทางที่ไม่ควร เพราะเราถือว่า
เป็นของเรา แต่เมื่อเราสำนึกว่าผืนดินคือ
ชุมชนของเรา เราอาจเริ่มใช้ผืนดินด้วยความ
รักเคารพ — อัลโด ลีโอโพลด์

บททดสอบจิตสำนึกของมนุษย์ขั้นสูงสุด อาจ
ได้แก่การที่เขาเต็มใจเสียสละบางสิ่งวันนี้ เพื่อ
ลูกหลานในอนาคต โดยที่เขาจะไม่ได้ยินคำ
ขอบคุณ — เกย์ลอร์ด เนลสัน

ของเสียเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องขาดใช้
— อัลเบิร์ต ดับบลิว แอ็ตวูด

ยังมีความหวังหากผู้คนจะเริ่มปลูกจิตวิญญาณ
ของตนเอง และรับรู้จากใจว่าเราคือผู้ดูแลโลก
ใบนี้ — บรู๊ค เมดิซัน ฮีเกิล

เมื่อเราเหยยวารักษาโลก เราก็เหยยวารักษา
ตนเอง — เดวิด ออร์

การดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมไม่ใช่ทางเลือก ทว่า
คือสิ่งจำเป็น การที่เศรษฐกิจจะรุ่งเรือง ความ
ยากจนทั่วโลกหมดสิ้นไป ความผาสุกของคนใน
โลกเพิ่มพูนขึ้น ไม่เพียงสำหรับคนรุ่นนี้ ทว่า
คนรุ่นต่อไป เรามีหน้าที่เร่งด่วนที่ผลักดัน
เราให้ดูแลสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ
อันเป็นสิ่งที่เศรษฐกิจและสังคมของเราต้อง
พึ่งพา — กอร์ดอน บราวน์

สิ่งที่เราอยู่ร่วมด้วยคือผลลัพธ์จากทางเลือก
ของมนุษย์ ซึ่งเปลี่ยนแปลงได้ ด้วยการตัดสินใจ
เลือกให้ดีขึ้น โดยใช้สติปัญญามากขึ้น
— โรเบิร์ต เร็ดฟอร์ด

เมื่อเรามีความรับผิดชอบ เราก็ย่างก้าวไป
สู่เป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นสังคม
มนุษย์ที่มีส่วนร่วมกัน ในโลกที่เราอาศัยอยู่
สังคมที่เป็นคุณประโยชน์ต่อมนุษย์และสิ่ง
มีชีวิตอื่นๆ เมื่อเรามีความรับผิดชอบ ก็ใกล้
ยิ่งขึ้นที่จะสร้างสรรค์โลกซึ่งเป็นประโยชน์สุข
ต่อทุกคน — ชาร์ฟ เอ็ม อับดุลลาห์